

Correctionele rechtbank van Gent, 20 april 2015, G29 kamer

S/2011/0794-C GE69.98.763-14

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

1. S. K., restauranthouder, geboren op (...) te Gent, wonende te (...).
2. O. A., zonder gekend beroep, geboren op (...) te Dogubeyazit (Turkije), ingeschreven te (...), maar verblijvende te (...), van Nederlandse nationaliteit.
3. F. K., restaurantpersoneel, geboren op (...) te Gent, wonende te (...).
4. I. BVBA, besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met zetel (...), ondernemingsnummer (...)

VERDACHT VAN: te 9000 Gent en te 9090 Welle, en elders in het Rijk,

terwijl de verjaring van de strafvordering regelmatig gestuit werd door daden van onderzoek of vervolging en namelijk door de vordering tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek op 7 november 2011,

als dader of mededader,

- om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben,
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben,

DE EERSTE, als aangestelde of lasthebber van de vierde gedaagde, nl. in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de BVBA I.

DE TWEEDE, als aangestelde of lasthebber van de vierde gedaagde, nl. in zijn hoedanigheid van feitelijk zaakvoerder van de BVBA I.

DE VIERDE, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

A.

Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, 1°, a van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, in strijd met de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden of tot vestiging ten aanzien van de volgende

personen:

1. S. H., van Turkse nationaliteit, op 12 oktober 2011
2. M. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2011 tot 12 oktober 2011
3. Y. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 september 2011 tot 26 januari 2012
4. I. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 september 2011 tot 26 januari 2012
5. A. H., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2010 tot 31 december 2011
6. D. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2009 tot 31 december 2011
7. V. S., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2010 tot 30 september 2011
8. D. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 januari 2009 tot 14 september 2009
9. D. M., van Bulgaarse nationaliteit, van 1 januari 2007 tot 21 oktober 2008
10. T. O., van Turkse nationaliteit, van 13 oktober 2011 tot 26 januari 2012
11. I. G., van Bulgaarse nationaliteit, van 18 februari 2008 tot 21 oktober 2008.

(misdrijf strafbaar voor de feiten gepleegd voor 1 juli 2011 door artikel 12, eerste lid, 1°, a van de vermelde wet van 30 april 1999 met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en/of een geldboete van 6 000 tot 30 000 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er buitenlandse onderdanen betrokken zijn geweest bij de begane inbreuken; en vanaf 1 juli 2011 door artikel 175§1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers)

B.

Met inbreuk op de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, niet aan de instelling die belast was met de inning van de socialezekerheidsbijdragen langs elektronische weg, in de vorm en volgens de nadere regelen bepaald door de instelling, de gegevens opgesomd in Afdeling I van Hoofdstuk II van dit koninklijk besluit te hebben medegedeeld uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte, met betrekking tot de volgende personen:

1. S. H., op 12 oktober 2011
2. M. A., op 1 oktober 2011
3. Y. A., op 1 januari 2011
4. I. A., op 1 januari 2011
5. D. M., op 1 januari 2007
6. I. G., op 18 februari 2008
7. D. A., op 1 januari 2009
8. D. A., op 1 januari 2009
9. A. H., op 1 januari 2010
10. V. S., op 1 oktober 2010
11. T. O., op 22 september 2011 en op 31 oktober 2011

(misdrijf strafbaar voor de feiten gepleegd voor 1 juli 2011 door artikel 12bis §1-1° van het koninklijk besluit van 5 november 2002 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 500 tot 2 500 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er

werknemers in overtreding met de vermelde reglementering tewerkgesteld waren zonder dat deze geldboete hoger mag zijn dan 125 000 EUR; en vanaf 1 juli 2011 door artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek, met een sanctie van niveau 4; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers)

C.

Met inbreuk op artikel 134 van het Sociaal Strafwetboek, en in strijd met de arbeidswet van 16 maart 1971, als persoon, zijn aangestelde of lasthebber, kinderen arbeid heeft doen verrichten of laten verrichten, dan wel activiteiten buiten de context van hun opvoeding of opleiding waarvoor geen enkele afwijking is toegestaan, namelijk:

- M. A., geboren op (...), van Bulgaarse nationaliteit, van 1 oktober 2011 tot 12 oktober 2011

(misdrijf strafbaar door artikel 134 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4)

D.

Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, 2°, a van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, in strijd met de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan zonder een arbeidsvergunning te hebben verkregen van de bevoegde overheid en/of die niet over een arbeidskaart beschikt ten aanzien van de volgende personen:

- D. M., van Bulgaarse nationaliteit, van 21 oktober 2008 tot 26 januari 2012
- D. A., van Bulgaarse nationaliteit, van 14 september 2009 tot 26 januari 2012
- I. G., van Bulgaarse nationaliteit, van 21 oktober 2008 tot 26 januari 2012

(misdrijf strafbaar voor de feiten gepleegd voor 1 juli 2011 door artikel 12, eerste lid, 2°, a van de vermelde wet van 30 april 1999 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 1 700 tot 6 000 EUR; hef misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er buitenlandse onderdanen betrokken zijn geweest bij de begane inbreuken; en vanaf 1 juli 2011 door artikel 175 §2 1° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers)

E.

Met inbreuk op artikel 175 §2, 2° en in strijd met de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, in strijd met de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten ervan, arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan zonder de grenzen van de arbeidsvergunning en/of arbeidskaart te respecteren ten aanzien van en in de periode van 22 september 2011 tot 12 oktober 2011:

- T. O., van Turkse nationaliteit,

(misdrijf strafbaar door artikel 175 §2 2' van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3)

F.

Met inbreuk op artikel 23 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28

december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 34, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, als verzekeringsplichtige werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, niet op de voorziene tijdstippen de bijdragen te hebben betaald aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid, uiterlijk de laatste dag van elk kwartaal, ten aanzien van de hierna vermelde werknemers voor een bedrag van 164.011,55 EUR aan bijdragen, 10 % aan bijdrageopslagen en de verwijlinteressen, herhaaldelijk in de periode van 1 januari 2007 tot 26 januari 2012:

- M. A.,
- Y. A.,
- I. A.,
- D. M.,
- I. G.,
- D. A.,
- D. A.,
- A. H.,
- V. S.,
- T. O..

(misdrijf voor de feiten gepleegd voor 1 juli 2011 strafbaar overeenkomstig artikel 35 §1, eerste lid, 1°, van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en/of een geldboete van 130 tot 2.500 EUR; de geldboete wordt zoveel maal toegepast als er werknemers zijn ten overstaan van dewelke een inbreuk is gepleegd, zonder dat het totaal bedrag van de geldboete evenwel hoger mag zijn dan 500.000 EUR; en vanaf 1 juli 2011 strafbaar door artikel 218 1° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers)

BIJ SAMENHANG

DE EERSTE, als aangestelde of lasthebber van de vierde gedaagde, nl. in zijn hoedanigheid van zaakvoerder van de BVBA I.,

DE TWEEDE, als aangestelde of lasthebber van de vierde gedaagde, nl. in zijn hoedanigheid van feitelijk zaakvoerder van de BVBA I.,

DE VIERDE, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41 bis van het Strafwetboek

G.

zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, door, teneinde de hierna vermelde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,

met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of preciaire administratieve toestand, zijn preciaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere

echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt, met name:

- Y. A., van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 september 2011 tot 26 januari 2012
- A., van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 september 2011 tot 26 januari 2012
- A. H., van 1 januari 2010 tot 31 december 2011
- D. A., van 1 januari 2009 tot 31 december 2011
- V. S., van 1 oktober 2010 tot 30 september 2011
- D. M., van 1 januari 2007 tot 26 januari 2012
- D. A., van 1 januari 2009 tot 26 januari 2012
- I. G., van 18 februari 2008 tot 26 januari 2012

(Misdrijf strafbaar door de artikelen 433 quinquies §1, 3°, 433 septies, 2° en 6° en 433 novies lid 1 strafwetboek met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 € en een verplichte ontzetting van de in artikel 31 lid 1 Strafwetboek genoemde rechten, en na correctionalisering een gevangenisstraf van 6 maanden tot 10 jaar en een geldboete van 26€ tot 100.000€)

H.

zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel, door, teneinde de hierna vermelde persoon aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,

met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken

Met de omstandigheid dat het misdrijf tevens werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, met name:

- M. A. M., geboren op (...), van 1 oktober 2011 tot 12 oktober 2011

(Misdrijf strafbaar door de artikelen 433 quinquies §1, 3°, 433 septies, 1° en 2° en 433 novies lid 1 strafwetboek met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 € en een verplichte ontzetting van de in artikel 31 lid 1 Strafwetboek genoemde rechten, en na correctionalisering een gevangenisstraf van 6 maanden tot 10 jaar en een geldboete van 26€ tot 100.000€)

BIJ SAMENHANG

DE EERSTE EN DE DERDE,

I.

Met inbreuk op artikel 232 1° Sociaal Strafwetboek, met het oogmerk geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk hij of een ander verschuldigd is, valsheid in geschrifte te hebben gepleegd, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of in een akte in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akte ten doel had op te nemen of vast te stellen en zich van deze valse stukken of akten te hebben bediend, met name:

met het bedrieglijk oogmerk om een fictieve vennootschap op te richten om geen sociale bijdragen te moeten betalen, een aantal valse stukken te hebben opgesteld of doen opstellen, en onder meer:

1. een bijlage bij het Belgisch Staatsblad, neergelegd op de griffie van de rechtbank van koophandel op 6 december 2011, te hebben opgesteld of doen opstellen, waarbij wordt vastgesteld dat op 1 oktober 2011 de GCV F. wordt opgericht, terwijl er op 1 oktober 2011 geen oprichtingsakte heeft plaatsgevonden en de firma nooit bestaan heeft;
2. de aanwijzingen van deelgenoten van 1 oktober 2011 van K. F., Y. A., I. A., D. M., I. G., D. A., D. A., V. S., terwijl op 1 oktober 2011 er geen aanwijzing van deelgenoten heeft plaatsgevonden en bovenvermelde personen nooit vennoot zijn geweest in de firma F. F.,

en met hetzelfde opzet, van de hiervoor vermelde valse aktes of van het hiervoor vermelde valse stukken gebruik te hebben gemaakt.

(misdrijf strafbaar met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6 000 euro)

DE VIERDE

Tevens gedagvaard om zich overeenkomstig art. 42, 3° en 43 bis lid 1 en 2 SW te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van het volgend bedrag, dat overeenstemt met de geraamde geldwaarde van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven B en F zijn verkregen, die niet kunnen worden gevonden in zijn vermogen, met name 164.011,55 €, zijnde de ten onrechte verkregen vermogensvoordelen verkregen door niet aangifte van tewerkstelling aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en niet betaling van de sociale bijdragen aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (zie onderzoeksverslag sociale inspectie van 5 maart 2012 zie Karton I kaft 5 stuk 1)

Eveneens gedagvaard teneinde krachtens artikel 35 van het strafwetboek haar ontbinding te horen uitspreken en de zaak daarna te horen verwijzen naar het gerecht dat bevoegd is om kennis te nemen van de vereffening van de rechtspersoon, namelijk de Rechtbank van Koophandel, gezien:

- de rechtspersoon is opgericht om strafbare werkzaamheden zoals omschreven onder de tenlasteleggingen te verrichten, of
- de rechtspersoon opzettelijk van zijn doel is afgewend om dergelijke werkzaamheden te verrichten

Gedagvaard teneinde zich, in ondergeschikte orde, voor het geval zij niet strafrechtelijk verantwoordelijk wordt verklaard, als werkgever burgerrechtelijk aansprakelijk te horen

verklaren voor de betaling van de strafrechtelijke geldboeten en de kosten waartoe haar aangestelden of lasthebbers veroordeeld worden voor de tenlasteleggingen A tot F, in toepassing van de artikelen 1382, 1383 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek, art. 162, juncto art. 194 Sv; artikel 50bis Sw.; alsmede artikel 16 wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, artikel 12 bis § 3 koninklijk besluit van 5 november 2002, artikel 37 wet 27 juni 1969, vanaf 1 juli 2011 vervangen door artikel 104 van het Sociaal strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek.

PROCEDURE

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De beklaagden werden door de raadkamer naar deze rechtbank verwezen bij beschikking van 28 februari 2014. Deze beschikking werd bevestigd door de Kamer van Inbeschuldigingstelling op 18 september 2014.

De dagvaardingen na verwijzing werden regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De rechtbank is voor alle feiten bevoegd gelet op hun onderlinge samenhang.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld G. A., om de beklaagden bij te staan voor de vertaling van het gezegde van het Nederlands in het Turks en omgekeerd. Zij heeft de door de wet bepaalde eed afgelegd.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 28 april 2014.

De zaak werd achtereenvolgens voor behandeling uitgesteld naar de terechtzittingen van 15 september 2014 en 17 november 2014.

In het bijzonder reglement van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen goedgekeurd bij beschikking van de voorzitter van 5 augustus 2014 - in werking getreden op 1 september 2014 - werd het kamernummer van de voormalige 19M kamer als volgt gewijzigd: G29 correctionele kamer.

De zaak werd op de terechtzitting van 15 september 2014 in zijn geheel voor de zetel in zijn huidige samenstelling hernomen.

Op 17 november 2014 duidde de rechtbank in een tussenvonnis meester K. L. aan als lasthebber ad hoc voor BVBA I.. Op de zitting van 17 november 2014 werden conclusietermijnen afgesproken en de zaak werd in voortzetting gesteld naar de zitting van 19 januari 2015.

De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 19 januari 2015:

- de middelen en de conclusies van de BURGERLIJKE PARTIJ, M. D., in zijn eis tegen de beklagden, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester S. V., advocaat te (...);
- de middelen en de conclusies van de BURGERLIJKE PARTIJ, G. I., in haar eis tegen de beklagden, voorgedragen door haarzelf en bijgestaan door meester S. V., voornoemd;
- de middelen en de conclusies van de BURGERLIJKE PARTIJ, A. D., in zijn eis tegen de beklagden, voorgedragen door meester S. V., voornoemd, die hem ter terechtzitting vertegenwoordigde;
- de middelen en de conclusies van de BURGERLIJKE PARTIJ, A. D., in haar eis tegen de beklagden, voorgedragen door meester S. V., voornoemd, die haar ter terechtzitting vertegenwoordigde;
- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door I. C., substituut-arbeidsauditeur, en het negatief advies omtrent de voor de tweede, de derde en de vierde beklagde gevraagde opschorting;
- de eerste beklagde, S. K., in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester S. M., advocaat te (...);
- de tweede beklagde, O. A., in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester J. W., advocaat te (...);
- de derde beklagde, F. K., in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester S. M., voornoemd;
- de vierde beklagde, I. BVBA, in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester K. L., advocaat te (...), in haar hoedanigheid van lasthebber ad hoc.

De verjaring van de strafvordering is op heden voor geen van de ten laste gelegde feiten ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

Op 12 oktober 2011 voerde de inspectie Werk en Sociale Economie (hierna: IWSE) een controle uit bij I. BVBA (hierna: I.) op een vestiging te (...). De zaakvoerder van I. is S. K.. Daar is een fabriek gevestigd waar papieren servetten verwerkt en verpakt worden,

In de fabriek trof men diverse machines aan, waarvan 1 in werking, alsook 2 personen die aan het werk waren: H. S. die servetten van de band aan het nemen was om deze op paletten te leggen en O. T. die aan 1 van de machines gewerkt had.

Achteraan in de fabriek trof men een woongelegenheden waarin een kamer en een salon waren ingericht. Aan de ingang palend aan de burelen werd een tweede woongelegenheden ontdekt. Daar trof men M. M. A. (14 jaar) aan, die lag te slapen in een ruimte waar volgens de inspectie enkel twee zetels en een dubbel bed stonden.

Op 17 oktober 2011 werd de zaakvoerder van I., S. K., verhoord. Volgens IWSE werden 11 werknemers te werk gesteld zonder te zijn gemeld aan de sociale zekerheid. 7 van hen verbleven illegaal in het land. 3 van hen waren niet in het bezit van de vereiste arbeidskaart en 1 van hen werd niet tewerkgesteld conform de voorwaarden van de hem toegekende arbeidskaart. Ook

werd een 14-jarige werknemer (M.) te werk gesteld in strijd met de bepalingen tegen kinderarbeid. Daarnaast diende de familie Y. volgens IWSE met 3 personen in een ruimte te wonen midden in de fabriek die niet geschikt zou zijn om mensen in te huisvesten.

Op 7 december 2011 vorderde de arbeidsauditeur het instellen van een gerechtelijk onderzoek.

Op 26 januari 2012 vonden simultane huiszoeken plaats in de fabrieksgebouwen en op de maatschappelijke zetel van I., tevens de verblijfplaats van S. K.. Bij deze huiszoeken werden 3 personen aangetroffen: O. T., O. A. en F. K. die zaakvoerder bleek te zijn van een op 1 oktober 2011 opgerichte vennootschap "GCV F. F.". Tijdens de huiszoeking werden de statuten en het aandelenregister gevonden van deze pas opgerichte vennootschap. Hierin stonden de adressen van de Bulgaarse vennoten. De onderzoeksrechter en de arbeidsauditeur beslisten zich naar deze adressen te begeven en deze vennoten te verhoren. De vaststellingen en verhoren van alle betrokkenen werden opgenomen in een proces-verbaal van de sociale inspectie van 5 maart 2012.

Beoordeling

Vooraf over de verhoren afgenomen van S. K.

S. K. en I. voeren aan dat hij tijdens zijn verhoren van 17 oktober 2011 door IWSE en van 8 februari 2012 door de sociale inspectie, niet de bijstand genoot van een advocaat en zich onder druk gezet voelde om bekentenissen af te leggen.

De sociale inspectie zou van zijn openheid misbruik gemaakt hebben om hem er mee te doen instemmen de tewerkstelling van een aantal personen te regulariseren met terugwerkende kracht. Zijn bekentenissen zouden het enige houvast zijn in het dossier om de periode en de hoeveelheid van zwart werk vast te stellen. Ook de berekening van het vermogensvoordeel zou hier ten onrechte op gebaseerd zijn. Er zouden, behalve voor M. D. en zijn echtgenote, voor geen van de in de dagvaarding vermelde personen bewijzen voorliggen wanneer zij precies in het zwart hebben gewerkt. De tenlasteleggingen en berekeningen van het vermogensvoordeel zouden ten onrechte op zijn bekentenissen en extrapolaties daarvan gebaseerd zijn.

De rechtbank stelt vast dat S. K. inderdaad geen bijstand genoot van een advocaat bij zijn eerste verhoor op 17 oktober 2011. Zoals reeds werd overwogen door zowel de raadkamer als de kamer van inbeschuldigingstelling werden door IWSE tijdens het verhoor van 17 oktober 2011 de artikelen 62 en 63 Sociaal Strafwetboek (hierna: "SSW") in ieder geval nageleefd.

Het zijn deze artikelen die de vormvoorschriften voor dit verhoor regelden aangezien men zich nog bevond in de zogenaamde "administratieve fase" van het onderzoek van de sociaal inspecteur (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot invoering van een Sociaal Strafwetboek, Pari. St., Kamer, zitting 2008-09, nr. 52-1666/01, p. 157). Op 17 oktober 2011 was het dossier immers nog niet overgemaakt aan de arbeidsauditeur. S. K. werd er overeenkomstig voormeld artikel 62 SSW uitdrukkelijk op gewezen dat zijn verklaringen als bewijs in rechte konden worden gebruikt en dat hij het recht had te weigeren te antwoorden op de gestelde vragen. Artikel 62 Sociaal Strafwetboek voorziet ook niet in een recht op voorafgaande consultatie van of bijstand door een advocaat bij het verhoor.

Bovendien waren de huidige artikelen 476/s Wsv en 2bis Voorlopige Hechteniswet nog niet in werking op het moment van dit betrokken verhoor. Zelfs als men zou aannemen dat dit verhoor

plaatsgreep in een "strafrechtelijke fase", kon het recht op een voorafgaande consultatie van of op bijstand door een advocaat op dat moment dus onmogelijk voortspruiten uit deze artikelen en kan een eventuele sanctie evenmin steunen op een schending van deze artikelen.

Het weren van dit verhoor uit de debatten kan met andere woorden enkel voortspruiten uit een schending van de rechten van verdediging van de beklaagde (artikel 6 EVRM).

De rechtbank is echter van oordeel dat de rechten van verdediging van de beklaagde of zijn recht op een eerlijk proces (art. 6 EVRM) niet werden geschonden.

Daarbij dient opgemerkt dat het recht op een eerlijk proces, gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens, slechts vereist dat een verdachte toegang wordt verleend tot een advocaat bij zijn verhoor, in zoverre hij zich in een kwetsbare positie bevindt. Sociale inspecteurs hebben echter niet de mogelijkheid de vrijheid te benemen van de aan hun toezicht onderworpen personen of andere dwangmaatregelen tegen hen te gebruiken, zodat de aldus aan de sociale inspecteurs toegekende beperkte bevoegdheid op zich niet tot gevolg heeft dat een werknemer die door een sociale inspecteur wordt verhoord, zich in een kwetsbare positie bevindt en tijdens het verhoor de bijstand moet genieten van een raadsman (vergelijk met o.a. Cass. (2e k.) AR P.11.0538.F, 14 september 2011; Cass. (2e k.) AR P.11.0975.N, 17 april 2012).

Bovendien moet een en ander worden beoordeeld in het licht van het geheel van de wettelijke waarborgen die de beklaagde heeft ter vrijwaring van zijn rechten van verdediging en van zijn recht op een eerlijk proces. De rechtbank herhaalt dat alle wettelijke waarborgen bij het verhoor van de beklaagde op 17 oktober 2011 op grond van artikel 62 Sociaal Strafwetboek, dat wel reeds van kracht was ten tijde van het verhoor, werden gerespecteerd.

De eerste vaststellingen door IWSE werden bovendien gedaan op 12 oktober 2011. S. K. werd na uitnodiging verhoord op 17 oktober 2011. Hij had bijgevolg ruimschoots de tijd om zich tot een advocaat te wenden zo hij dit wenste.

Verder blijkt uit niets dat hij zich tijdens dit verhoor in een kwetsbare positie bevond of dat er misbruik of dwang werd uitgeoefend. Hij werd niet gearresteerd en beschikte over zijn vrijheid van komen en gaan en kon op elk ogenblik zijn verhoor onderbreken. Zoals hoger aangehaald werd hij gewezen op het recht om te zwijgen. Hij besliste spontaan te antwoorden op de gestelde vragen en verzocht op geen enkel ogenblik om de bijstand van een raadsman.

Ook met betrekking tot zijn verhoor op 8 februari 2012 door de sociale inspectie, blijkt nergens uit dat de beklaagde onder druk zou zijn gezet om bepaalde verklaringen af te leggen. Het betreft spontaan afgelegde en duidelijke verklaringen.

Na de huiszoeking op 26 januari 2012 nam de advocaat van S. K. immers contact op met de lokale politie van Destelbergen. Er werd vervolgens afgesproken dat hij zich op 8 februari 2012 zou aanbieden op het politiebureau om zijn verklaring af te nemen (Kaft verder onderzoek II, proces-verbaal sociale inspectie van 5 maart 2012). De afspraak werd schriftelijk bevestigd en de verklaring van zijn rechten werd met deze brief meegestuurd (bijlage 12 proces-verbaal sociale inspectie van 5 maart 2012). In deze brief van 30 januari 2012 werd hem meegedeeld dat hij zou verhoord worden over de tewerkstelling van de in de dagvaarding vermelde personen. Hij werd gewezen op het zwijgrecht en op het recht op een voorafgaand, vertrouwelijk overleg met een advocaat.

Er zijn naar het oordeel van de rechtbank geen redenen om de vermelde processen-verbaal van verhoor van S. K. nietig te verklaren en/of om ze uit de debatten te weren. Het gebruik ervan als bewijselementen doet op geen enkele wijze afbreuk aan de rechten van verdediging van de beklaagde of aan zijn recht op een eerlijk proces.

Over de contractuele relatie met M. D. en G. I.

De vervolging door het openbaar ministerie voor de tenlasteleggingen A, B, D en F die betrekking hebben op M. D. en G. I. , gaat uit van de veronderstelling dat deze in werkelijkheid geen zelfstandige "werkende vennoten" waren, maar werknemers van I.; met andere woorden dat er sprake was van schijnzelfstandigheid.

S. K. en I. betwisten dit uitgangspunt en vragen hen vrij te spreken.

Bij de kwalificatie van de arbeidsrelatie met M. D. en G. I. moet de rechtbank rekening houden met het bepaalde in artikel 16 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering en dus ook met de bepalingen van de Arbeidsrelatiewet waarin wordt bepaald aan de hand van welke criteria de aan- of afwezigheid kan worden bewezen van een band van ondergeschiktheid die bepalend is voor de kwalificatie van de overeenkomst/rechtsverhouding als een arbeidsovereenkomst of een overeenkomst van zelfstandige samenwerking (Programmawet (I), Titel XIII van 27 december 2006, B.S. 28 december 2006, hierna: "Arbeidsrelatiewet"; zie o.a. K. SALOMEZ, "De beperking van de vrijheid van bewijs in het sociaal strafrecht", T.S.R. 2013/2, p. 515 e.v.).

Een arbeidsovereenkomst is een overeenkomst waarbij de werknemer zich ertoe verbindt tegen loon arbeid te verrichten onder het gezag van de werkgever (zie ook artikelen 2, 3, 4 en 5 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en artikel 328, 5°, a) Arbeidsrelatiewet). Het element "gezag" is dus een essentieel bestanddeel van deze overeenkomst.

De beoordeling of er sprake is van een arbeidsovereenkomst dient sinds 1 januari 2007 te gebeuren aan de hand van de criteria bepaald in artikel 333 van de Arbeidsrelatiewet. Dit artikel bepaalt het volgende:

§1. De algemene criteria waarvan sprake in vorig artikel en die het mogelijk maken het beslaan of de afwezigheid van een gezagsband te beoordelen zijn:

de wil der partijen zoals die in hun overeenkomst werd uitgedrukt, voor zover deze laatste overeenkomstig de bepalingen van artikel 331 wordt uitgevoerd;

- de vrijheid van organisatie van de werktijd;
- de vrijheid van organisatie van het werk;
- de mogelijkheid een hiërarchische controle uit te oefenen.

§ 2. Onverminderd de in artikel 332 beoogde bepalingen, kunnen de verplichtingen die inherent zijn aan de uitoefening van een beroep en die door of krachtens een wet zijn opgelegd niet in overweging genomen worden om de aard van een arbeidsrelatie te beoordelen.

§ 3. De volgende elementen zijn, op zichzelf genomen, niet bij machte om de arbeidsrelatie adequaat te kwalificeren:

- de titel van de overeenkomst;
- de inschrijving bij een instelling van sociale zekerheid;
- de inschrijving bij de Kruispuntbank voor Ondernemingen;
- de inschrijving bij de administratie van de BTW;
- de wijze waarop de inkomsten bij de fiscale administratie worden aangegeven."

Artikel 332 van de Arbeidsrelatiewet bepaalt voorts dat indien de uitoefening van de arbeidsrelatie voldoende elementen naar voor brengt die, beoordeeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten, onverenigbaar zijn met de kwalificatie die door de partijen aan de arbeidsrelatie wordt gegeven, er een herkwalificatie van de arbeidsrelatie zal gebeuren. Dit betreft een codificatie van de zogenaamde "kwalificatiearresten" van het Hof van Cassatie.

Artikel 331 van de Arbeidsrelatiewet formuleert ten slotte ook dat de partijen - zonder de openbare orde, de goede zeden en de dwingende wetten te kunnen overtreden - vrij de aard van hun arbeidsrelatie kiezen, waarbij de effectieve uitvoering van de overeenkomst moet overeenkomen met de aard van de arbeidsrelatie. Er moet voorrang worden gegeven aan de kwalificatie die uit de feitelijke uitoefening blijkt indien deze de door de partijen gekozen juridische kwalificatie uitsluit.

Een concrete toetsing aan de hierboven vermelde 4 algemene criteria uit de Arbeidsrelatiewet, leidt tot de conclusie dat er in casu wel degelijk sprake was van een arbeidsverhouding tussen M. D. en G. I. en I.:

(1) de wil van de partijen zoals uitgedrukt in de overeenkomst, voor zover deze laatste overeenkomstig de bepalingen van artikel 331 wordt uitgevoerd

Waar voor de "werkende vennoten" wel bepaalde documenten werden voorgelegd (verslagen van algemene vergaderingen en uittreksels uit het Belgisch Staatsblad, zie stukken 5, 7 en 8 S. K.), mag niet uit het oog worden verloren dat, voorafgaandelijk aan de kwalificatie van de overeenkomst, deze ook moet worden geïnterpreteerd. Interpretatie gaat kwalificatie vooraf. Ook dat is een toepassing van artikel 16 VT Sv. Met name moet worden onderzocht of de door partijen uitgedrukte wil wel een oprechte wilsuiting is. Met de wil van de partijen moet immers maar rekening worden gehouden indien het om de werkelijke wil gaat (zie o.a. W. VAN EECKHOUTTE, "Gezag in de cassatierechtspraak. Een kwestie van bewijs, interpretatie en kwalificatie", NJW2005, nr. 26 e.v.).

Dit is niet het geval als partijen de toepassing van dwingende rechtsregels trachten te omzeilen door hun werkelijke overeenkomst te verschuilen achter een geveinsde overeenkomst, Dient de veinzing om de (bijvoorbeeld sociale of fiscale) wet te ontduiken, dan kan dit met alle middelen van recht worden aangetoond. Het bewijs van sociale fraude is niet onderworpen aan artikel 1341 B.W. (zie o.a. K. NEVENS, "Schijnzelfstandigen in het offensief: analyse van de toepasselijke regelen inzake bewijs, interpretatie en kwalificatie van de arbeidsovereenkomst", R.W. 2004-2005, nr. 17 e.v.).

Aan dit principe heeft de Arbeidsrelatiewet niets veranderd (zie o.a. W. VAN EECKHOUTTE en G. DE MAESENEIRE, "Arbeidsrelatiewet. Het bepalen van de rechtsaard bij arbeidsrelaties", NJW 2007, nr. 55). Dit wordt hieronder verder besproken.

De rechtbank stelt op basis van de verhoren van M. D. en G. I. en het onderzoek gevoerd door IWSE en de sociale inspectie vast dat er wel degelijk sprake was van geveinsde benoemingen als "werkend vennoot". Van enige "affectio societatis", zoals dit in rechtsleer en rechtspraak soms wordt aangeduid, was geen sprake.

De rechtbank verwijst onder meer naar:

- De verklaring van G. I. van 26 januari 2012:
- "(...) Ik heb niets moeten betalen voor de aandelen. Eigenlijk weet ik daar niets van. Alles werd geregeld tussen mijn man en S.. (...) Ik vraag mij eigenlijk af of de firma I. nog actief is. (...) U vraagt mij naar het ondernemingsnummer van I.. Dit ken ik niet. ik wist zelfs niet dat er zo een nummer bestond. Ik heb zelf nooit facturen opgesteld voor I. BVBA. Ik heb ook nooit offertes opgesteld voor de firma. Ik werk in de fabriek enkel aan de machines, nooit in de burelen. (...) Ik heb geen bankkaart van I.. (...)".
- De verklaring van M. D. van 26 januari 2012:
- "(...) Ik ben in de loop van 2007 beginnen werken voor I.. (...) Op een bepaald ogenblik ging ik met S. mee naar een machine kijken die in het magazijn te Melle stond om te zien of ik ermee kon werken. Ik ben namelijk mecanicien van opleiding. Die machine produceert servetten. Er werd toen beslist dat ik in I. kon werken. (...) S. stelde dan voor dat ik ais vennoot in de firma zou komen. (...) Ik kreeg 20% van de firma. U vraagt mij of dit 20% van de aandelen was. Er was geen sprake van aandelen. Ik moest niets betalen voor die 20%, maar van mijn loon werd 50% afgehouden om te investeren in de firma. We kwamen overeen dat ik een loon van 1200 euro per maand zou krijgen. Ik diende 600 euro per maand af te staan aan de firma om nadien nieuwe machines mee te kopen en uit te breiden. Ik diende deze 600 euro te betalen van in het begin dat ik in de firma kwam tot in maart 2011. (...) Van de zagezegde investering die we moesten doen heb ik nooit iets terug gezien. (...) Neen, de boekhouding heb ik zelf nooit gezien. Ik ben wel enkele keren bij Piens geweest, maar dit was alleen in verband met de statuten. Ik heb er geen enkel idee van of er winst was en hoeveel winst er was. (...) U vraagt of ik bij I. zicht had op de bankrekening. Neen, ik had geen inzage en ik had geen volmacht. (...) Mijn enige taak was de productie en verder niets. (...) U vraagt of ik de keuze had om te werken als werknemer of zelfstandige. Neen, er is eigenlijk geen keuze geweest. Hij zei dat als ik voor hem wilde werken, ik vennoot moest worden. Hij stelde mij mooie vooruitzichten voor. Ik kon zelf geen beslissingen nemen in de firma. Het was alleen S. die besliste. U vraagt mij of ik ooit algemene vergaderingen bijwoonde. Neen, ik ben nooit op een vergadering geweest. Ik ben eigenlijk alleen op papier zaakvoerder geweest."

Op 8 februari 2012 verklaarde S. K. zelf dat de taak van M. zich beperkte tot de productie, dat hij geen volmacht op de bankrekening had en geen inzage in de boekhouding. In 2008 werd G. I. opgenomen in de BVBA met de bedoeling dat zij in de productie zou werken "zonder er bij stil te staan dat ze eigenlijk gewoon het werk deed van een arbeider."

In de conclusie neergelegd ter zitting van 19 januari 2015 (p. 7) voor S. K. leest de rechtbank overigens dat hij niet gelooft dat M. D., die het Nederlands niet machtig is en helemaal niet thuis is in administratie, "überhaupt in staat was om een firma te leiden".

Uit het onderzoek is gebleken dat M. D. en G. I. de documenten ondertekenden die hen werden voorgelegd door S. K. die opgesteld waren in het Nederlands zonder dat deze inhoudelijk werden uitgelegd. Zo ondertekende M. D. in maart 2011 zonder het te beseffen zijn ontslag als zaakvoerder uit I. terwijl S. K. hem had meegedeeld dat er gewisseld werd van boekhouder. De echtgenoten hadden geen beslissingsrecht in de vennootschap, geen inzage in de boekhouding of volmacht op de bankrekeningen, noch enig idee over de winst die er gemaakt werd.

Met andere woorden: in casu was er geenszins een uitgedrukte kwalificatie van zelfstandige samenwerking; er ligt enkel een valse kwalificatie voor als vennoot. Er moet worden gekeken

naar de effectieve en feitelijke uitvoering van de overeenkomst.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een mondelinge arbeidsovereenkomst blijkt uit de toetsing aan de andere algemene criteria.

(2) *de vrijheid van organisatie van de werktijd*

Dit criterium peilt naar de verplichting om zich te schikken naar een precieze werktijdregeling, naar de vrijheid om zelf de verlof- en vakantiedagen vrij te kunnen bepalen, naar de verantwoording en verwittiging in geval van afwezigheden, naar het gebruik van een prikklok enz.

Een grote mate van vrijheid op dit vlak wijst op het ontbreken van werkgeversgezag.

Uit het onderzoek bleek dat M. D. en zijn echtgenote geen vaste werkuren hadden, maar dienden te werken tot de bestellingen die S. K. doorgaf klaar waren. Hij was het die hen zei wanneer ze moesten werken.

Zie bijvoorbeeld:

- G. I. : "(...) S., de chef, zegt ons wanneer wij moeten werken. Dit hangt af van de levering van de grondstoffen. S. laat weten wanneer het papier zal geleverd worden en wanneer we dus moeten werken. (...)"
- M. D.: "Er werden ons geen vaste werkuren opgelegd maar S. zei ons wel hoeveel paletten er moesten geproduceerd worden. We moesten werken tot de paletten klaar waren. Als we op verlof wilden gaan moesten we dit melden aan S.."

(3) *de vrijheid van organisatie van het werk*

Ook hier dient een beoordeling in concreto zich op, in functie van de concrete arbeidsrelatie. Globaal genomen duidt de precieze omschrijving van de taken die door de medecontractant vervuld dienen te worden, alsook het bestaan van precieze onderrichtingen en beslissingen van een hiërarchisch overste, op de aanwezigheid van een band van ondergeschiktheid. Geheel anders is de situatie en de beoordeling ervan, wanneer de zelfstandige een resultaatsverbintenis op zich neemt, en hem in het kader daarvan algemene onderrichtingen worden gegeven en verplichtingen worden opgelegd die het gevolg zijn van de aard van de uitgeoefende activiteit, dan wel die noodzakelijk zouden zijn om de verwezenlijking van het vastgestelde resultaat te verkrijgen (zie H. BUYSENS en L. DE MEYER, *Schijnzelfstandigheid: terug naar af?*, Intersentia, Antwerpen, 2013, nr 19).

In casu stelt de rechtbank vast dat het ging om zeer eenvoudig uitvoerend werk. De werkende vennoten kregen hun opdrachten van S. K.. Hun werk beperkte zich tot het bedienen van de papieren inpakmachines en tot het vullen van dozen. Zij hadden geen enkele contacten met de klanten van I. en waren niet betrokken bij de facturatie.

Zie bijvoorbeeld ook:

- de verklaring van O. T. van 26 januari 2012:
"De baas van I. BVBA is S. K.. Dit is ook de persoon die me naar België heeft gehaald. Voor zover ik weet zijn er geen andere bazen. S. regelt alle bestellingen voor I. BVBA. (...) Wanneer S. geen bestellingen aan het wegvoeren is, voert hij administratief werk uit op de bureau. S. geeft de Bulgaarse werknemer de bestellingen door. Het is S. die hen zegt welk soort servetten moeten worden gemaakt. (...) Er hangt geen werkplanning uit. Ik denk dat S. dit bepaalt en de werkplanning opstelt. S. is ook mijn baas. (...)"

(4) de mogelijkheid van hiërarchische controle

Hiërarchische controle kan onder meer blijken uit de blootstelling aan interne sancties, meer bepaald uit het feit dat de ene partij de macht heeft om de andere partij een echte tuchtsanctie op te leggen (MvT, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2773/1, 218). De rechtbank verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven werd gezegd in verband met de controle die S. K. duidelijk als "baas" uitoefende.

Zie bijvoorbeeld ook de verklaring van G. I. van 26 januari 2012 dat wanneer het werk goed ging, ze 35 euro per dag ontvingen. Wanneer de machines stuk gingen en ze niet de hele dag konden werken en minder paletten konden klaarmaken, verdienden ze minder.

Op basis van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat M. D. en G. I. wel degelijk functioneerden onder het gezag van I. en S. K., wat onverenigbaar is met een zelfstandig statuut. Hun arbeidsverhouding met I. moet derhalve worden geherkwalificeerd naar die van een arbeidsovereenkomst.

Het gevolg van deze herkwalificatie is dat voor deze personen een DIMONA-aangifte diende te gebeuren, bijdragen dienden te worden betaald aan de RSZ en dat zij over een verblijfsrecht en een arbeidskaart dienden te beschikken om in België te kunnen werken.

Beoordeling van de tenlasteleggingen A tot en met F

Tenlasteleggingen A.1 en B.1 (H. S.)

IWSE stelde tijdens de controle op 12 oktober 2011 de visu de tewerkstelling van H. S. vast. Zijn tewerkstelling werd niet gemeld. Hij beschikte niet over een Belgische verblijfstitel. De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven zijn bewezen. De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen A.2, B.2, C en F.1 (A. M.)

A. M. (14 jaar) werd tijdens de controle door IWSE op 12 oktober 2011 slapend aangetroffen in een ruimte naast de burelen waarin twee zetels en een bed stonden. Hij kon geen geldige verblijfskaart voorleggen.

A. M. verklaarde op 12 oktober 2011 dat hij in België was sedert twee weken. Het was de bedoeling dat hij de fabriek zou leren kennen. Zijn moeder en vader werkten ook in de fabriek. Die dag werd er niet gewerkt, er was een machine kapot, "daarom werd er niet gewerkt en mocht ik eens uitslapen". Als er gewerkt werd, waren O. kan en S. de bazen. Ze zegden wat moest gebeuren. Hij werkte reeds ongeveer een week, ook in het weekend, van 9h tot 19h20 met 1 uur pauze 's middags. Hij verdiende 35 à 40 euro per dag, zijn ouders ook. Het geld werd hem cash betaald. Zijn ouders kregen ook zoveel. O. betaalde hem en zijn vader. Soms betaalt O., soms S.. Ze verbleven gratis in de woning in de fabriek. Dit mocht van S..

Na dit eerst te hebben ontkend, verklaarde A. Y. op 3 februari 2012 dat hij met zijn vrouw en ook zijn zoon in de fabriek werkte vanaf eind september 2011. "M." kreeg 35 euro per dag en zij 40 euro. Dit werd bevestigd door moeder A. I. in haar verklaring van 26 januari 2012.

Ook S. K. erkende in zijn verklaring dat "M." een viertal keer werkte in de fabriek en daarvoor betaald werd.

Deze verklaringen zijn onderling coherent en geloofwaardig. De stelling die S. K. nu achteraf in besluiten ontwikkelt als zou hij niet op de hoogte zijn geweest van de tewerkstelling van A. M. en daar niet mee hebben ingestemd, is dat niet.

A. M. werd sinds zijn aankomst in België eind september 2011 verschillende keren te werk gesteld zonder DIMONA te zijn gemeld. Hij werd te werk gesteld en daarvoor betaald. Hij was slechts 14 jaar op het ogenblik van de vaststellingen. Zijn prestaties werden niet aangegeven bij de RSZ.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven en de vermelde incriminatieperiode zijn bewezen. De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen A.3-4, B.3-4 en F.2-3 (A. Y. & A. I.)

Uit de verklaringen van A. Y. en A. I. van 26 januari 2012 blijkt dat zij in de incriminatieperiodes vermeld in de dagvaarding bij I. werkten. Zij kwamen naar België begin januari 2011 en werkten tot eind juni 2011. Na een zomer in Bulgarije keerden ze terug eind september 2011. Volgens S. K. werkten ze pas vanaf april 2011 voor hem. Nochtans verklaarde ook M. D. dat ze als "leerling" bij I. startten op 5 januari 2011.

In zijn verklaring van 8 februari 2012 erkende S. K. dat hij A. vanaf januari 2011 reeds "zag" in de fabriek maar niet wist of hij toen werkte. Dit werd geregeld door M. en hij zou hen via M. betaald hebben. Indien A. er werkte was het volgens S. K. wel degelijk voor rekening van I..

Beiden verbleven illegaal in België en werden illegaal te werk gesteld. Zij werden niet DIMONA-gemeld. Er werden voor hen geen prestaties aangegeven bij de RSZ.

Om de redenen hierna uiteengezet onder de bespreking van de tenlastelegging I in verband met de oprichting van GCV F. F. is de rechtbank van oordeel dat geen rekening kan worden gehouden met hun inschrijving als zelfstandige vennoot vanaf 1 oktober 2011 en dat zij in realiteit als werknemers bleven werken.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven zijn bewezen, doch enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012. De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen A.9, A.11, B.5, B.6, D.1, D.3, F.5-6 (M. D. en G. I.)

Zoals hoger uitvoerig werd gemotiveerd werkten M. D. en G. I. onder gezag en dus als werknemer van I.. Hierboven werd ook uitvoerig het argument van S. K. weerlegd dat zij bewust en als volwaardige vennoten optraden.

Bijgevolg diende hun tewerkstelling bij DIMONA gemeld te worden en dienden RSZ-bijdragen te worden betaald voor hen. Zij bezaten pas vanaf 21 oktober 2008 een verblijfskaart E. Als Bulgaar dienden zij echter ook in het bezit te zijn van een arbeidskaart om te kunnen werken. S. K. erkende in zijn verklaring van 8 februari 2012 dat beiden na hun ontslag als zaakvoerder in het zwart te werk gesteld werden.

Om de redenen hierna uiteengezet onder de bespreking van de tenlastelegging I in verband met de oprichting van GCV F. F. is de rechtbank van oordeel dat geen rekening kan worden gehouden met hun inschrijving als vennoot vanaf 1 oktober 2011 en dat zij in realiteit als werknemers bleven werken.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven en de vermelde incriminatieperiodes zijn bewezen. De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen A.7-S, B.7, B.10, D.2 en F.6, F.9 (A. D. en S. V.)

Uit de verklaring van S. K. van 8 februari 2012 blijkt dat A. D. vanaf 2009 toen de productie toenam gemiddeld 2 dagen per week meewerkte en in het zwart betaald werd. S. V. kwam eind 2010 in de fabriek werken. Hij verklaarde zich uitdrukkelijk akkoord de prestaties van A. D. vanaf begin 2009 en de prestaties van S. V. vanaf 1 oktober 2010 te regulariseren à rato van 2 dagen per week.

Uit de verklaring van M. D. van 6 november 2013 blijkt overigens dat zijn kinderen al sedert hun aankomst in de fabriek in 2005 sporadisch meewerkten en daar ook effectief door S. K. voor werden betaald vanaf eind 2007.

A. D. bezat pas vanaf 14 september 2009 een verblijfskaart E. Als Bulgaar diende hij daarna echter ook in het bezit te zijn van een arbeidskaart. S. V. was nooit in het bezit van een geldige Belgische verblijfstitel,

Om de redenen hierna uiteengezet onder de bespreking van de tenlastelegging I in verband met de oprichting van GCV F. F. is de rechtbank van oordeel dat geen rekening kan worden gehouden met de inschrijving van A. D. als vennoot vanaf 1 oktober 2011 en dat hij in realiteit als werknemer bleef werken.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven en de vermelde incriminatieperiodes zijn bewezen. De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen A.5-6, B.8-9, F.7-8 (A. D. en H. A.)

Uit de verklaring van S. K. van 8 februari 2012 blijkt dat A. D. vanaf 2009 toen de productie toenam gemiddeld 2 dagen per week meewerkte en in het zwart betaald werd. H. A. kwam in 2010 in de fabriek werken. Hij verklaarde zich uitdrukkelijk akkoord haar prestaties vanaf 2009 en de prestaties van H. A. vanaf begin 2010 te regulariseren à rato van 2 dagen per week. De bijdragen werden echter nooit betaald.

Uit de verklaring van M. D. van 6 november 2013 blijkt overigens dat zijn kinderen al sedert hun aankomst in de fabriek in 2005 sporadisch meewerkten en daar ook effectief door S. K. voor werden betaald vanaf eind 2007.

Noch A. D., noch H. A. waren volgens DVZ in het bezit van een geldige Belgische verblijfstitel. Om de redenen hierna uiteengezet onder de bespreking van de tenlastelegging I in verband met de oprichting van GCV F. F. is de rechtbank van oordeel dat geen rekening kan worden gehouden met de inschrijving van A. D. als vennoot vanaf 1 oktober 2011 en dat zij in de realiteit als werknemer bleef werken.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven en de vermelde incriminatieperiodes zijn bewezen. De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Tenlasteleggingen A.10, B.11, E, F.10 (O. T.)

De feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.10, B.11, E en F.10 met betrekking tot de illegale

tewerkstelling van O. T. en het niet aangeven van zijn prestaties bij de RSZ zijn bewezen en werden overigens niet betwist.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven en de vermelde incriminatieperiodes zijn bewezen. De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Beoordeling van de tenlasteleggingen G en H (mensenhandel)

De onder G en H ten laste gelegde feiten werden correct omschreven onder de oude definitie van mensenhandel zoals omschreven in artikel 433 quinquies, §1, 3° en §2 Strafwetboek die met ingang van 2 augustus 2013 werd gewijzigd door de wet van 29 april 2013 tot wijziging van artikel A33quinquies van het Strafwetboek met het oog op het verduidelijken en het uitbreiden van de definitie van mensenhandel. Ook onder de nieuwe definitie van mensenhandel blijven de ten laste gelegde feiten strafbaar.

Ook de verzwarende omstandigheid bedoeld in artikel 433septies, 2°, Strafwetboek werd gewijzigd bij wet van 26 november 2011 "tot wijziging en aanvulling van het Strafwetboek teneinde het misbruik van de zwakke toestand van personen strafbaar te stellen, en de strafrechtelijke bescherming van kwetsbare personen tegen mishandeling uit te breiden" (B.S. 23 januari 2012), in werking getreden op 2 februari 2012. Opdat deze verzwarende omstandigheid van toepassing zou zijn, is niet langer vereist dat misbruik werd gemaakt van de "bijzonder kwetsbare" toestand maar volstaat misbruik van de "kwetsbare toestand" waarin de betrokkene verkeerde (en eventueel ook ten gevolge van zijn leeftijd). De verzwarende omstandigheid zoals van toepassing op het ogenblik van het vonnis, omvat bijgevolg de verzwarende omstandigheid zoals omschreven op het ogenblik van de ten laste gelegde feiten.

Voor de beoordeling van deze tenlasteleggingen dient de rechtbank na te gaan of de beklaagden de in de dagvaarding vermelde personen hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen hebben gewisseld of overgedragen, teneinde hen aan het werk te zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Dit is een feitelijke beoordeling die de rechtbank dient te maken.

De bereidheid van de slachtoffers om in dergelijke omstandigheden te werken is daarbij van geen belang. Ook kan de behandeling of het inkomen die de slachtoffers in hun land van herkomst zouden genieten hebben niet als criterium gelden.

De rechtbank weerhoudt de volgende elementen van het strafdossier als relevant voor de beoordeling van deze tenlasteleggingen:

- Uit de verklaringen van alle betrokkenen blijkt dat zij werden aangeworven door S. K. en dat hij hun baas was bij I.. De verklaringen van A. I. en A. Y. van 23 oktober 2013 - op vraag van S. K. op basis van artikel 61 quinquies WSV. afgenomen - dat zij werden aangeworven en betaald door M. D., zijn totaal tegenstrijdig met hun verklaringen afgelegd in tempore non suspecte op 12 oktober 2011, 26 november 2012 en 3 februari 2012 en met de verklaring van hun zoon A. M. van 12 oktober 2011. Toen verklaarden zij duidelijk dat zij werk zochten en dat M. hen met zijn baas, S., in contact bracht. Ook zijn deze verklaringen van A. I. en A. Y. van 23 oktober 2013 onderling tegenstrijdig. Y. verklaarde in strijd met zijn eerdere verklaringen plots dat hij S. K. nooit in de fabriek had gezien. Zijn echtgenote verklaarde dan weer dat ze hem wel in de fabriek zag en voegde er zelfs aan toe dat de anderen de deur voor hem open deden wanneer hij aankwam. De rechtbank hecht bijgevolg geen geloof aan deze verklaringen van 23 oktober 2013. Er werd in de fabriek van I. door de Bulgaarse arbeiders in de week en in het weekend en ook 's

nachts gewerkt, vaak meer dan 12 uur per dag, 6 dagen op 7 (zie de verklaringen afgenomen op 26 januari 2012 en de verklaringen van O. T. en H. S. van 12 oktober 2011). Een werknemer van een aanpalend garagebedrijf verklaarde op 12 oktober 2011 dat er op alle mogelijke en onmogelijke uren productie plaats vond: op weekdays, tijdens de weekends en s' nachts (controleverslag van IWSE van 26 oktober 2011).

De sociale inspectie berekende het uurloon van de familie D. -zonder rekening te houden met overuren, nacht- en weekendwerk - op een bedrag van 2,89 euro. Dit op basis van een werkdag van 8 uur, hetgeen een onderschatting is gelet op de verklaringen van de arbeiders. Voor de familie Y. bedroeg dit 4,375 euro. Deze lonen waren aanzienlijk lager dan de geldende minimumlonen (Onderzoeksverslag sociale inspectie van 5 maart 2012).

Uit de verklaringen van de arbeiders blijkt eveneens dat ze onregelmatig betaald werden. Zie onder meer de verklaring van G. I. van 26 januari 2012: wanneer het werk goed ging kregen ze 35 euro per dag, doch wanneer 1 van de machines stuk ging en ze minder konden produceren kregen ze maar 30 euro. Als er geen werk was hadden ze geen inkomen. Na hun ontslag als zaakvoerder ontvingen M. en G. D. hun maandloon van 600 euro per maand cash, maar in stukken, nu eens 100 euro, dan 150 euro.

Op 8 februari 2012 verklaarde S. K. dat M. D. bij zijn toetreding tot I. niet betaalde voor zijn aandelen en dat dit nadien wellicht verrekend werd met zijn bezoldiging. Hij diende dus gratis te werken om zijn aandelen terug te betalen. Ook M. D. verklaarde dat hem een loon van 1.200 euro per maand werd voorgehouden, maar dat de helft daarvan werd afgetrokken voor investeringen in de firma terwijl hij nadien nooit in de winst deelde. Het maandloon van 600 euro voor de echtgenoten D. werd door S. K. ontkend, maar dit bleek correct te zijn na nazicht van de balansen van 2010 en 2011, verhoor van de boekhouder en navraag bij X..

Door de Bulgaarse werknemers uitsluitend in het zwart te werk te stellen werden zij uitgesloten van enig sociaal beschermingsstelsel. Zo werd aan S. V. beloofd om voor haar alles in orde te brengen als werkneemster zodat zij in orde zou zijn tegen haar bevalling. Ze werkte vanaf oktober 2010 tot ze hoogzwanger was. Op het ogenblik van haar bevalling eind 2011 - begin 2012 bleek niets in orde te zijn gebracht. Het gezin en de pasgeboren baby waren dus niet verzekerd (verklaring M. D. van 26 januari 2012).

A. D. verklaarde tevens dat S. hem telkens een arbeidscontract beloofde, maar dat dit uiteindelijk nooit was gebeurd en hij elk initiatief in dit verband bleef uitstellen (verklaringen Anatoli en M. D. van 26 januari 2012).

De Bulgaarse werknemers ondertekenden in het Nederlands opgestelde documenten betreffende hun toetreding tot I. of tot F. F. als vennoot op vraag van S. K. terwijl geen van hen de Nederlandse taal machtig was. Zij ondertekenden de papieren en vertrouwden daarbij op de uitleg die hen door S. K. werd verschaft over de wijze van tewerkstelling, zo blijkt uit hun verklaringen. Daarbij werden zij over de brug gehaald door hen beloftes te doen van hogere verloning of extra's in het zwart, betaling per overschrijving in plaats van cash, waar nadien niets van in huis kwam (zie onder meer de verklaring van A. D. van 26 januari 2012).

Zo liet S. K. M. D. en zijn echtgenote in maart 2011 documenten in het Nederlands ondertekenen, waardoor zij zonder het te weten hun ontslag als zaakvoerder uit I. ondertekenden, terwijl hij hen meedeelde dat het louter was om van boekhouder te veranderen (verklaring M. D. van 26 januari 2012). Zo werkten zij zonder het te weten vanaf april 2011 in het zwart. Boekhoudster N. H. bevestigde tijdens haar verhoor dat M. D. in oktober 2011 naar het kantoor kwam om een loonfiche te vragen en niet op de hoogte was van het feit dat hij eind maart 2011 reeds ontslag had genomen uit I..

De Bulgaarse werknemers werden ook gehuisvest door S. K. in zijn fabriek of in 1 van zijn nabijgelegen woningen.

A. M., 14 jaar op dat ogenblik, verklaarde op 12 oktober 2011 dat hij samen met zijn ouders afgezet werd aan de fabriek om er te worden te werk gesteld en dat hij in de ruimte aan de burelen woonde vooraan de fabriek. IWSE stelde tijdens de controle de visu vast dat A. M. er lag te slapen.

Deze huisvesting werd bevestigd door zijn ouders en door S. K. zelf (verklaring van 17 oktober 2012). Uit de beschrijving in de processen-verbaal van IWSE en de sociale inspectie en uit het fotodossier blijkt dat dit een kleine kamer betrof aan de burelen, die enkel bemeubeld was met twee zetels en een bed, verder niets. Het betreft een ruimte midden in de fabriek zonder ramen. Deze kamer was ongeschikt voor de huisvesting, zelfs tijdelijk, van een gezin van 3 personen. Volgens M. D. verbleef de familie Y. in de 6 à 7 maanden voor de zomer van 2011 ook reeds in de fabriek (verklaring van 6 november 2013).

M. D. verklaarde op 6 november 2013 dat hij met zijn gezin van drie kinderen al sinds 2005 in de fabriek verbleef in de woongelegenheden op de verdieping. M. D. en G. I. werkten vanaf juni - juli 2005 in de fabriek. Het gezin met drie kinderen sliep in 1 kamer. Ze installeerden zelf een keuken. Ze kregen na enkele maanden een tv. Zo leefden ze twee jaar ondergedoken in de fabriek. Enkel de buurman P. wist dat zij daar woonden. Volgens M. D. kreeg hij van hem ooit 500 euro om eten te kunnen kopen voor zijn gezin. Twee keer per week reden S. K. of I. K. de fabriek binnen. Nadat de poort dicht was moesten ze in de auto stappen om eten te gaan kopen. Ze verdienden 100 euro per week per persoon, cash betaald door S. K.. De oudste kinderen waren toen 17 en 16, ze moesten binnen blijven in de fabriek en hielpen soms wat mee. Ze verbleven illegaal in het land. S. deed hen de belofte dat zij binnen afzienbare tijd met het ganse gezin officieel in de firma zouden kunnen werken als arbeider, maar slechts na een uitbreiding van het bedrijf met machines. Pas eind 2006 zei S. K. dat hij hen niet kon inschrijven als werknemer maar dat ze een zelfstandig statuut kregen. M. D. ondertekende de documenten en wist niet goed het onderscheid tussen een zelfstandige en een arbeider. In december 2007 konden ze verhuizen naar een huis aan de (...) eigendom van S. K.. Ze dienden 600 euro per maand huishuur te betalen. Vanaf dan betaalde hij hen 30 euro per dag en begon hij ook voor zijn kinderen te betalen. Het huurgeld werd afgetrokken van hun loon. Zij konden de kosten van elektriciteit en gas niet betalen. In september 2009 gingen zij in de conciërgewoning (...) wonen. Daarvoor moesten zij 400 euro per maand betalen aan S., hetgeen zij niet konden omdat ze schulden hadden. (Uit nazicht van het Rijksregister bleek dat M., G. en A. D. vanaf begin oktober 2009 stonden ingeschreven op de (...).

Ook de papieren in verband met F. F. ondertekenden zij later om hun huishuur te kunnen betalen en omdat ze een lening lopende hadden. S. zei dat ze geen problemen zouden hebben en dat alles geregeld werd. Hen werd vanaf dan 1.150 euro per overschrijving beloofd, maar ze kregen in november en december 2011 slechts 600 euro. Voor december 2011 ontvingen ze 400 euro en voor januari 2012 130 euro voor 3 personen samen. Dit bedrag werd hen in stukken van 2 euro uitbetaald. Zij ontvingen ook aanmaningen omdat de sociale zekerheidsbijdragen voor hen niet betaald werden door I., ondanks beloften van S. K. (verklaring M. D. 26 januari 2012).

Deze verklaringen van M. D. zijn gedetailleerd en geloofwaardig en worden bevestigd door de

verklaring van 12 december 2013 van P. N., de zaakvoerder van een naburig bedrijf. Hij bevestigde het gezin van M. D. en de drie kinderen al jaren te kennen en dat zij lange tijd woonden in de loods achteraan op de site in een ruimte zonder vensters met enkel wat stoelen en een bed. Hij gaf hen meubels en leende M. zelfs 500 euro om eten te kopen voor zijn kinderen. De leefomstandigheden van het gezin waren triestig, aldus P. N. . Vooral voor de kinderen moet het zwaar geweest zijn, zo ondergedoken leven. Het was voor hem duidelijk dat de praktijken binnen het bedrijf het daglicht niet mochten zien. Er werd dikwijls 's nachts gewerkt met alle poorten dicht. Hij zag het ganse gezin D. er werken. S. zette hen buiten uit de conciërgewoning vooraan de site. S. K. wist dat hij aan M. D. geld geleend had en lachte hem uit dat hij zijn geld nooit zou terugzien. M. had schrik en heeft nog altijd schrik van hem. Toen hij hem aanraade naar de politie te stappen, zei M. dat dit gevaarlijk was.

Op basis van de beschrijving in de processen-verbaal van IWSE en de sociale inspectie, de diverse verklaringen en het fotodossier is de rechtbank van oordeel dat de studio in de fabriek ongeschikt was voor de huisvesting van het gezin D. met 5 personen.

S. K. verklaarde op 17 oktober 2011 zelf dat de woning aan de (...) die zij nadien van hem huurden zich in een bouwvallige toestand bevond met slechts beperkte elektrische verwarming. Uit deze verklaring blijkt tevens dat zij na hun ontslag als zaakvoerder in maart 2011 verder in het zwart werden te werk gesteld en dat zij gratis werkten in ruil voor het huren van de woning van K. en een lening. Dit gold ook voor de kinderen D. en hun partners. Ook werd misbruik gemaakt van het feit dat de betrokkenen de Bulgaarse nationaliteit bezaten en illegaal in het land werkten en verbleven. Het vooruitzicht van een arbeidsovereenkomst, een zelfstandig statuut en van een verblijfstitel zorgde ervoor dat zij akkoord gingen met de hen opgelegde regeling. In diverse verklaringen leest men dat zij zich bedrogen voelden, maar dat zij voortwerkten omdat "het in Bulgarije nog slechter is". Na de controle op 12 oktober 2011 werd O. T., de enige Turk die bij I. werkte, ingeschreven als arbeider en werden de RSZ-bijdragen voor hem geregulariseerd. Voor de Bulgaarse arbeiders gebeurde dit niet. Zij werden ambtshalve door de RSZ aangegeven, maar de bijdragen werden door I. nooit betaald. Zij werden als vennoot ingeschreven in een nieuw opgerichte firma F. F. die fictief bleek te zijn opgericht om geen sociale bijdragen te hoeven betalen (zie hierna de bespreking van de tenlasteleggingen 1.1 en 1.2). Ook hieruit blijkt het hanteren van twee maten en gewichten naargelang de nationaliteit van de arbeiders.

De combinatie van alle hoger aangehaalde elementen, met name de lage lonen, de onregelmatige betaling daarvan, het illegaal statuut van de betrokkenen en het feit dat misbruik werd gemaakt van hun gebrek aan kennis van het Nederlands, het abnormaal werkritme, hun huisvesting, hun uitsluiting van enige sociale rechten, hun afhankelijkheid van I. en van S. K. en de subtiele druk die hij op de slachtoffers uitoefende waarbij zij gratis dienden te werken om huishuur en aandelen in de vennootschap terug te betalen, brengen de rechtbank tot het besluit dat in zijn geheel beschouwd, de in de dagvaarding vermelde personen economisch werden uitgebuit en werkten in onmenselijke omstandigheden. Daarbij werd misbruik gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin zij verkeerden ten gevolge van hun illegale of preciaire administratieve en sociale toestand.

Ook de vermelde incriminatieperiodes zijn bewezen, gelet op de diverse verklaringen in het dossier, waaruit de rechtbank afleidt dat van de uitbuiting een gewoonte werd gemaakt. Ook de

tenlastelegging H is bewezen gelet op de bijzonder kwetsbare positie waarin A. M. zich bevond en op zijn minderjarigheid op het ogenblik van de feiten.

Voor de familie Y. is de tenlastelegging enkel bewezen voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012.

Tenlasteleggingen 1.1 en 1.2 (valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken met het oogmerk geen sociale bijdragen te moeten betalen)

S. K. en I. erkennen dat de vennootschap pas werd opgericht in december 2011, niet op 1 oktober 2011. Dit zou echter niet met bedrieglijk opzet maar onbewust gebeurd zijn, om fiscale redenen, omdat de boekhouder per kwartaal werkt. Het zou niet de bedoeling geweest zijn om I. uit de wind te zetten, het was volgens de beklaagden "een domme beslissing die in de praktijk nooit werd doorgezet" en die na de controle van 26 januari 2012 onmiddellijk werd teruggedraaid.

Dit verweer wordt niet gevolgd.

Boekhouder L. B. verklaarde op 14 februari 2012 dat het S. en F. K. waren die met het idee kwamen een nieuwe firma op te richten na de controle in oktober 2011, dus niet M. D. zoals de beklaagden beweren. Hij zag de Bulgaren nooit op kantoor bij de oprichting. Zij kozen voor een GCV omdat zij zo goedkoop mogelijk een firma wilden oprichten. Hij kreeg nog geen boekhoudkundige stukken binnen van GCV F. F..

Ook F. K. erkende dat de oprichting er in bestond dat hij met zijn broer eens samenzat in het restaurant van hun zus om de oprichting en de samenwerking te bespreken. Met zijn "personeel" is hij dan nadien samengekomen in de fabriek waar zij de documenten ondertekenden (verklaring van 26 januari 2012). Er vond dus geen oprichting plaats door de aandeelhouders op 1 oktober 2011 of nadien, noch waren deze aandeelhouders aanwezig of geldig vertegenwoordigd.

Uit de verhoren van de betrokken Bulgaarse arbeiders bleek eveneens dat zij nooit aanwezig waren op enige oprichtingsvergadering op 1 oktober 2011. Ze dienden pas eind november - december 2011 documenten te ondertekenen die ze niet konden lezen en waarvan ze de Nederlandse tekst niet begrepen. Zij ondertekenden enkel een los blad waar hun namen op stonden op vraag van S. K.. Ze werden een maandelijkse vergoeding van 1.150 euro per maand per overschrijving beloofd. Zij verklaarden ook nooit het inzicht te hebben gehad om vennoot te worden van GCV F. F. en hadden geen idee wat dit inhield. Ze betaalden niet voor de aandelen. Ze hadden geen inzage in de boekhouding of volmachten op de bankrekening. Hoewel F. K. werd aangeduid als zaakvoerder veranderde er op de werkvloer niets. Hun werk in de fabriek bleef hetzelfde. S. bleef hen uitbetalen en alle beslissingen nemen zoals voordien. Enkel de naam van de firma veranderde (zie onder meer de verklaringen van M. D. van 26 januari 2012, van A. I. van 26 januari 2012 en van A. Y. van 3 februari 2012).

A. D. verwoordde het in zijn verklaring van 26 januari 2012 als volgt:

"Ik weet dat ik momenteel vennoot ben en dus zelfstandig ben. Ik heb daar zelf niet voor gekozen. S. heeft me gezegd dat ik voor deze constructie moest kiezen en de documenten tekenen. Ik zou liever als werknemer gaan werken. Dat zou voor mij beter zijn, maar S. wil niet zoveel sociale bijdragen betalen. "

De oprichting van GCV F. F. op 1 oktober 2011 met als vennoten de onder I.2 vermelde personen was bijgevolg een fictief manoeuvre met het oogmerk om voor de Bulgaarse arbeiders die tot aan de controle van 12 oktober 2011 door IWSE in het zwart werden te werk gesteld, geen sociale

bijdragen te moeten betalen.

Dat GCV F. F. een fictieve vennootschap was en dat de Bulgaarse arbeiders (schijn-)vennoten waren wordt ook bevestigd door de eigen verklaring van F. K. van 26 januari 2012. Hij kon niet zeggen wanneer hij begon met het uitoefenen van de activiteiten. Er waren geen huurovereenkomsten afgesloten voor het gebouw of voor de machines. Hij vergiste zich over het aantal aandelen in handen van de aandeelhouders. Hij maakte nog geen facturen op en diende er nog geen te betalen. Hij deed of ontving nog geen betalingen van de bedrijfsrekening. Hij betaalde nog geen lonen uit. Hij vergiste zich omtrent het adres van de maatschappelijke zetel. Hij verklaarde zelf nog in "proefperiode" te zijn bij zijn broer. Indien zijn broer tevreden zou zijn van zijn werk, zou alles definitief geregeld worden zodat zijn firma "echt van start kan gaan".

Uit de geciteerde verklaringen blijkt dat F. F. na de controle op 12 oktober 2011 door beide broers werd opgericht in een poging om het zwart werk te regulariseren en dat S. K. achter de schermen nog steeds de zaken regelde.

In hun conclusie erkennen de beklagden dat F. F. pas begin december 2011 werd opgericht en nooit echt actief werd.

De aanwijzing van de Bulgaarse arbeiders als vennoot was geveinsd, zij werkten in realiteit verder in ondergeschikt verband.

F. K. verklaarde op 26 januari 2012 met zoveel woorden dat de andere aandeelhouders zijn "personeel" waren. Hij nam het personeel van I. over. "Al mijn werknemers zijn ingeschreven als aandeelhouder, zij werkten denk ik vroeger al op deze manier en het was OK voor hen om op dezelfde manier verder te werken, maar nu bij mij. Dus in feite is voor hen alleen de baas veranderd."

Zijn "personeel" houdt zich enkel bezig met productie en ze krijgen een vast bedrag per maand.

Ook het gebruik van de valse stukken is bewezen.

De materiële elementen van de ten laste gelegde misdrijven zijn bewezen. De concrete toerekening van deze misdrijven wordt hieronder verder besproken.

Toerekening van de bewezen verklaarde misdrijven

S. K. en I. BVBA

I. BVBA wordt vervolgd als werkgever van de in de tenlasteleggingen A tot en met H vermelde personen.

Hierboven werd reeds uiteengezet om welke redenen de contractuele relatie met de Bulgaarse vennoten dient te worden geherkwalificeerd naar arbeidsovereenkomsten. De vennootschap oefende het werkgeversgezag uit zodat de bewezen verklaarde misdrijven aan haar kunnen worden toegerekend als werkgever.

S. K. was gedurende de incriminatieperiodes zaakvoerder van I. en fungeerde daardoor als lasthebber. Hij oefende duidelijk werkgeversgezag uit en had beslissingsbevoegdheid inzake de naleving van de sociaalrechtelijke wetten. Dit bleef het geval na de fictieve oprichting van GCV F. F.. De bewezen verklaarde misdrijven kunnen hem als lasthebber worden toegerekend. Ook de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen I.1 en I.2 in verband met de oprichting van GCV F. F. kunnen hem worden toegerekend.

Verder moet worden onderzocht of er sprake kan zijn van een cumulatieve strafrechtelijke verantwoordelijkheid van I. en van S. K. als natuurlijke persoon.

Op grond van artikel 5, eerste lid Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming van haar belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd.

I. heeft als maatschappelijk doel de vervaardiging, aan- en verkoop van servetten en verpakkingenproducten

De bewezen verklaarde misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van deze vennootschap. Deze misdrijven werden ook voor haar rekening gepleegd.

Er werd gekozen voor een bedrijfsvoering waarbij de sociaalrechtelijke regelgeving bewust niet werd nageleefd. Op de rechtspersonen rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Artikel 5, tweede lid Strafwetboek bepaalt dat wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt, uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan, kan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd, kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.

Artikel 5, tweede lid Sw. voert dus een strafuitsluitingsgrond in voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond geldt evenwel alleen voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor diegene die willens en wetens heeft gehandeld (zie o.a. Cass. 10 februari 2010, NC 2010, afl. 5, 293).

Uit het strafdossier is gebleken dat S. K. wetens en willens gekozen heeft voor zwart werk en om te werken met een constructie van schijnzelfstandigen gepaard gaande met economische uitbuiting. Hij handelde dus bewust en vrijwillig, dit is wetens en willens. Er is bijgevolg geen grond voor de toepassing van de strafuitsluitingsgrond zoals bedoeld in artikel 5, tweede lid, Strafwetboek. Hij kan derhalve samen met de beklagde-rechtspersoon worden veroordeeld.

O. A.

O. A. wordt voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A tot en met H vervolgd als feitelijk zaakvoerder van I. gedurende een periode van 1 januari 2007 tot 26 januari 2012.

Uit het onderzoek bleek dat *O. A.* in de periode 2011 - begin 2012 wel eens instructies gaf aan de arbeiders of hen uitbetaalde op vraag van S. K. en met laatstgenoemde zeer nauw samenwerkte. Hij huurde met zijn bedrijf E. P. kantoorruimte aan de (...). De verklaringen van de werknemers zijn tegenstrijdig wat betreft de rol van *O. A.*.

Het strafdossier bevat onvoldoende concrete bewijselementen dat hij als feitelijk zaakvoerder optrad van I. in de vermelde incriminatieperiode.

O. A. dient bijgevolg te worden vrijgesproken voor de hem ten laste gelegde misdrijven.

F. K.

Artikel 232, 1° SSW stelt eenieder strafbaar wanneer hij valsheid pleegt of gebruik maakt van valse stukken met het doel om geen sociale bijdragen te moeten betalen.

F. K. wordt vervolgd als mededader. Hij heeft wetens en willens noodzakelijke hulp verleend aan de onder I ten laste gelegde en bewezen verklaarde misdrijven en draagt dus een strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Straf

Algemeen

De beklaagden organiseerden sociale fraude door tewerkstelling in het zwart van personen zonder verblijfstitel of arbeidskaart en door bewust een constructie met schijnzelfstandigen op te zetten. Zo ontdoken ze sociale bijdragen en ondermijnden ze het solidariteitsbeginsel dat ten grondslag ligt aan de Belgische sociale zekerheid.

De in de dagvaarding vermelde personen werden economisch uitgebuit en werkten in onmenselijke omstandigheden. Daarbij werd misbruik gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin zij verkeerden ten gevolge van hun precaire administratieve en sociale toestand. Van de economische uitbuiting werd een gewoonte gemaakt en de feiten werden ook gepleegd ten aanzien van een minderjarige. Dergelijke praktijken vormen een uitholling van en een bedreiging voor het Belgisch economisch en sociaal stelsel.

Na een controle werd een fictieve vennootschap opgericht met aanwijzing van schijnvennoten met het oogmerk om nog steeds geen sociale bijdragen te hoeven betalen. Door sociale bijdragen te ontduiken en lonen te betalen die ver onder het minimumloon lagen, realiseerden de beklaagden belangrijke vermogensvoordelen. Bovendien werd de concurrentie vervalst ten aanzien van ondernemers die de reglementering wel respecteren. De beklaagden handelden uit puur winstbejag. Met dit alles wordt rekening gehouden bij het bepalen van de straf.

Ten aanzien van S. K.

De onder A.1-11, B.1-11, C, D.1-3, E, F. 1-10, G.1-8, H, 1.1 en I.2 ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn voor deze beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

De zwaarste straf is die voor de onder de tenlasteleggingen G en H ten laste gelegde feiten, namelijk na correctionalisering een gevangenisstraf van 6 maanden tot 10 jaar en een geldboete van 1.000 euro tot 100.000 euro en de verplichte ontzetting van de in artikel 31 Sw. genoemde rechten.

De wet van 24 juni 2013 "houdende bestraffing van de exploitatie van bedelarij en van prostitutie, mensenhandel en mensensmokkel in verhouding tot het aantal slachtoffers" (BS 23 juli 2013) voegde een nieuw lid toe aan artikel 433septies Strafwetboek, namelijk "De boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn". Dit is een strafverzwaring, die op grond van

artikel 2 Strafwetboek niet van toepassing kan zijn voor de bewezen verklaarde feiten.

S. K. werd op 15 juni 2009 reeds veroordeeld voor inbreuken inzake illegale en niet aangegeven tewerkstelling tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 36.000 euro (met opdecimen gebracht op 90.000 euro) met uitstel gedurende 3 jaar voor 18.000 euro (met opdecimen gebracht op 45.000 euro). De feiten gebeurden toen in het kader van zijn restaurant "S.". Daarvoor genoot hij in 2003 reeds de gunst van de opschorting voor gelijkaardige inbreuken.

Deze veroordeling met gedeeltelijk uitstel heeft niet het gewenste effect gehad op de beklaagde.

S. K. was de spilfiguur binnen I. en GCV F. F..

Mede rekening houdend met de bovenvermelde algemene overwegingen met betrekking tot de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde effectieve gevangenisstraf en geldboete de meest gepaste straffen zijn, onder meer met de doelstelling om recidive te voorkomen en als tegemoetkoming voor de maatschappelijke kost die de bewezen feiten hebben veroorzaakt.

Ook de verplichte ontzetting van de in artikel 31 Sw. genoemde rechten moet worden uitgesproken (art. 433 novies Sw.).

Ten aanzien van F. K.

De onder I.1 en I.2 ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn voor deze beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De onder I.1 en I.2 ten laste gelegde feiten worden gestraft met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en een geldboete van 600 tot 6.000 euro of met één van die straffen alleen.

Ter terechtzitting van 19 januari 2015 vroeg de beklaagde in ondergeschikte orde om hem de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te willen verlenen.

Er is geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing, zoals hierna bepaald, aan de beklaagde overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen.

De rechtbank is bovendien van oordeel dat, gelet op de aard van de gepleegde feiten en ten einde de beklaagde voldoende bewust te maken van de ernst ervan, een maatschappelijke terechtwijzing in de vorm van een straf zich opdringt, zodat er geen redenen bestaan om de beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak te verlenen.

F. K. werd reeds enkele keren veroordeeld wegens verkeersinbreuken.

Mede rekening houdend met de bovenvermelde algemene overwegingen met betrekking tot de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete de meest gepaste straffen zijn, onder meer met de doelstelling om recidive te voorkomen en als tegemoetkoming voor de maatschappelijke kost die de bewezen feiten hebben veroorzaakt.

Gelet op het gunstig strafverleden kan de hoofdgevangenisstraf en een deel van de geldboete met uitstel worden opgelegd. Dit zal de beklaagde ertoe moeten aanzetten om zich in de toekomst strikt aan de sociale (en andere) wetgeving te houden.

De beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Aan de beklaagde kan uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf worden toegekend.

Ten aanzien van I. BVBA

De onder A.1-11, B.1-11, C, D.1-3, E, F.1-10, G.1-8 en H ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn voor deze beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

De zwaarste straf is die voor de onder tenlasteleggingen G en H ten laste gelegde feiten, namelijk na correctionalisering een gevangenisstraf van 6 maanden tot 10 jaar en een geldboete van 1.000 euro tot 100.000 euro.

Vermits het om een rechtspersoon gaat is de straf, rekening houdende met art. 41 bis Strafwetboek, evenwel een geldboete van 3.000 tot 240.000 euro (te verhogen met de opdecimen).

Ter terechtzitting van 19 januari 2015 vroeg de beklaagde in ondergeschikte orde om haar de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te willen verlenen. Er is geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing, zoals hierna bepaald, aan de beklaagde overdreven professioneel nadeel zal toebrengen. De rechtbank is bovendien van oordeel dat, gelet op de aard van de gepleegde feiten en ten einde de beklaagde voldoende bewust te maken van de ernst ervan, een maatschappelijke terechtwijzing in de vorm van een straf zich opdringt, zodat er geen redenen bestaan om de beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak te verlenen. I. heeft een blanco strafregister.

Mede rekening houdend met de bovenvermelde algemene overwegingen met betrekking tot de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde geldboete de meest gepaste straf is, onder meer met de doelstelling om recidive te voorkomen en als tegemoetkoming voor de maatschappelijke kost die de bewezen feiten hebben veroorzaakt.

Vorderingen tot verbeurdverklaring lastens I. BVBA

Het openbaar ministerie vordert op grond van de artikelen 42, 1° Sw. en art. 433 novies Sw. (tenlasteleggingen G en H) de verbeurdverklaring van het magazijn van I. gelegen te Melle aan de (...).

De bijzondere verbeurdverklaring van onroerende goederen (of hun tegenwaarde) die het voorwerp van het misdrijf mensenhandel uitmaakten of gediend hebben om het misdrijf te plegen, werd slechts uitdrukkelijk opgenomen in art. 433 novies Sw. bij wet van 27 november 2013 (B.S. 13 december 2013), met ingang van 1 maart 2014. Op het ogenblik van de feiten (periode 2007 - 2012) was dit niet voorzien in art. 433 novies Sw. (zie ook Cass. 27 mei 2009, P.09.0240.F). Gelet op de niet-retroactiviteit van straffen dient deze vordering tot

verbeurdverklaring te worden afgewezen.

Evenmin werd aangetoond dat dit onroerend goed geheel of gedeeltelijk werd aangekocht met vermogensvoordelen die voortgekomen zijn uit de bewezen verklaarde misdrijven (art. 42, 3° en 43bis Sw.).

Bijgevolg dient de rechtbank de doorhaling te bevelen van de bewarende onroerende beslagen gelegd op grond van art. 35bis en art. 35ter WSV. op het onroerend goed waarvan sprake (art. 35bis in fine Sw.).

Het openbaar ministerie vordert op grond van de artikelen 42, 3° en 43bis Sw. eveneens de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 164.011,55 euro, zijnde de geraamde geldwaarde van de ten onrechte en rechtstreeks verkregen vermogensvoordelen uit de misdrijven B en F, met name door de niet aangifte van de tewerkstelling aan de RSZ en door de niet betaling van de sociale bijdragen aan de RSZ.

Het wederrechtelijk vermogensvoordeel werd correct begroot, gelet op de verklaringen van de arbeiders over de periodes van tewerkstelling zoals, overigens bevestigd door S. K. in zijn verklaringen van 17 oktober 2011 en 8 februari 2012, en gelet op de berekening van de aldus ontdoken RSZ-bijdragen door de sociale inspectie (zie onderzoeksverslag van 5 maart 2012, kanton 1, kaft verder onderzoek III).

De ontdoken RSZ-bijdragen zijn vermogensvoordelen die de beklaagde rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven verkreeg.

Dit wederrechtelijk vermogensvoordeel wordt verbeurd verklaard aangezien het maatschappelijk onaanvaardbaar zou zijn dat de beklaagde voordeel zou putten uit de door haar gepleegde feiten.

De ontneming aan de beklaagde van het volledige bedrag aan ontdoken bijdragen zal haar doen inzien dat zwart werk geen enkel voordeel kan opleveren. De strafrechtelijke sanctie vervult aldus haar preventieve en repressieve functie en overtreders worden niet ertoe aangezet het risico van vervolging en bestraffing af te wegen tegen de voordelen die zij door zwart werk kunnen verwerven.

De vermogensvoordelen werden niet gevonden in het vermogen van de beklaagde zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een bedrag dat overeenstemt met de geldwaarde van de verkregen voordelen.

Ontbinding I. BVBA

Ter terechtzitting van 19 januari 2015 gaf het openbaar ministerie aan niet langer de ontbinding van I. BVBA te vorderen (art. 35 Sw.). De rechtbank is ook van oordeel dat deze bijkomende straf niet moeten worden opgelegd.

Verplichte bijdrage en vergoeding voor beheerskosten

Elke beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale

bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagden moeten elk ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

BURGERRECHTELIJK

Ten aanzien van M. D.

De burgerlijke partij vordert een bedrag van 86.741,85 euro zijnde het normaal loon waarop hij gerechtigd was en een vergoeding voor morele schade van 7.500 euro, meer de vergoedende intresten vanaf de gemiddelde datum van 14 juli 2009 en een rechtsplegingsvergoeding van 3.300 euro.

De rechtbank is onbevoegd om te oordelen over de vordering in de mate dat deze gesteld wordt ten aanzien van O. A., gelet op de vrijspraak.

De onder A, B, D, F en G ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten staan in oorzakelijk verband met de schade van de burgerlijke partij.

De vordering is ongegrond in de mate dat deze gesteld wordt ten aanzien van F. K., vermits het oorzakelijk verband met de onder I bewezen verklaarde feiten niet met zekerheid vaststaat. Uit het dossier bleek dat de burgerlijke partij in realiteit verder werkte voor I.. De burgerlijke partij zou ook zonder de valsheden in verband met F. F. verder in het zwart te werk gesteld zijn door S. K. en I..

De beklaagden S. K. en I. zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de door de burgerlijke partij geleden schade. De beklaagden zijn dan ook gehouden tot volledige schadevergoeding.

De rechtsvordering tot schadevergoeding wegens morele schade heeft tot doel de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen en in die mate de schade te herstellen. De morele schade is echter niet voor precieze begroting vatbaar. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat het slachtoffer werd toegebracht.

De rechter dient daarbij rekening te houden enerzijds met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend ter vergoeding van dat leed en anderzijds met bijzondere omstandigheden die bij de begroting van deze schade in aanmerking moeten worden genomen.

De rechtbank is van oordeel dat in deze zaak een morele schadevergoeding van 1.500 euro passend en billijk is.

De gederfde lonen werden correct en billijk begroot. Deze zijn gebaseerd op de berekeningen door de sociale inspectie op basis van een 40-uren werkweek en de minimumlonen (onderzoeksverslag sociale inspectie van 5 maart 2012 en bijlagen).

Deze vordering is gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Ten aanzien van G. I.

De burgerlijke partij vordert een bedrag van 67.279,42 euro zijnde het normaal loon waarop zij gerechtigd was en een vergoeding voor morele schade van 7.500 euro, meer de vergoedende intresten vanaf de gemiddelde datum van 6 februari 2010 en een rechtsplegingsvergoeding van 3.300 euro.

De rechtbank is onbevoegd om te oordelen over de vordering in de mate dat deze gesteld wordt ten aanzien van O. A., gelet op de vrijspraak.

De onder A, B, D, F en G ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten staan in oorzakelijk verband met de schade van de burgerlijke partij.

De vordering is ongegrond in de mate dat deze gesteld wordt ten aanzien van F. K., vermits het oorzakelijk verband met de onder I bewezen verklaarde feiten niet met zekerheid vaststaat. Uit het dossier bleek dat de burgerlijke partij in realiteit verder werkte voor I.. De burgerlijke partij zou ook zonder de valsheden in verband met F. F. verder in het zwart te werk gesteld zijn door S. K. en I..

De beklaagden S. K. en I. zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de door de burgerlijke partij geleden schade. De beklaagden zijn dan ook gehouden tot volledige schadevergoeding.

De rechtsvordering tot schadevergoeding wegens morele schade heeft tot doel de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen en in die mate de schade te herstellen. De morele schade is echter niet voor precieze begroting vatbaar. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat het slachtoffer werd toegebracht.

De rechter dient daarbij rekening te houden enerzijds met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend ter vergoeding van dat leed en anderzijds met bijzondere omstandigheden die bij de begroting van deze schade in aanmerking moeten worden genomen.

De gedeerde lonen werden correct en billijk begroot. Deze zijn gebaseerd op de berekeningen door de sociale inspectie op basis van een 40-uren werkweek en de minimumlonen (onderzoeksverslag sociale inspectie van 5 maart 2012 en bijlagen).

Deze vordering is gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Ten aanzien van A. D.

De burgerlijke partij vordert een bedrag van 21.213,51 euro zijnde het normaal loon waarop hij gerechtigd was en een vergoeding voor morele schade van 5.000 euro, meer de vergoedende intresten vanaf de gemiddelde datum van 15 juli 2010 en een rechtsplegingsvergoeding van 2.200 euro.

De rechtbank is onbevoegd om te oordelen over deze vordering in de mate dat deze gesteld wordt ten aanzien van O. A., gelet op de vrijspraak.

De onder A, B, D, F en G ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten staan in oorzakelijk verband met de schade van de burgerlijke partij.

De vordering is ongegrond in de mate dat deze gesteld wordt ten aanzien van F. K., vermits het oorzakelijk verband met de onder I bewezen verklaarde feiten niet met zekerheid vaststaat. Uit het dossier bleek dat de burgerlijke partij in realiteit verder werkte voor I.. De burgerlijke partij zou ook zonder de valsheden in verband met F. F. verder in het zwart te werk gesteld zijn door S. K. en I.. De beklaagden S. K. en I. zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de door de burgerlijke partij

geleden schade. De beklaagden zijn dan ook gehouden tot volledige schadevergoeding.

De rechtsvordering tot schadevergoeding wegens morele schade heeft tot doel de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen en in die mate de schade te herstellen. De morele schade is echter niet voor precieze begroting vatbaar. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat het slachtoffer werd toegebracht.

De rechter dient daarbij rekening te houden enerzijds met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend ter vergoeding van dat leed en anderzijds met bijzondere omstandigheden die bij de begroting van deze schade in aanmerking moeten worden genomen.

De gedeerde lonen werden correct en billijk begroot. Deze zijn gebaseerd op de berekeningen door de sociale inspectie op basis van een 40-uren werkweek en de minimumlonen (onderzoeksverslag sociale inspectie van 5 maart 2012 en bijlagen).

Deze vordering is gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Ten aanzien van A. D.

De burgerlijke partij vordert een bedrag van 21.213,51 euro zijnde het normaal loon waarop zij gerechtigd was en een vergoeding voor morele schade van 5.000 euro, meer de vergoedende intresten vanaf de gemiddelde datum van 15 juli 2010 en een rechtsplegingsvergoeding van 2.200 euro.

De rechtbank is onbevoegd om te oordelen over de vordering in de mate dat deze gesteld wordt ten aanzien van O. A., gelet op de vrijspraak.

De onder A, B, F en G ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten staan in oorzakelijk verband met de schade van de burgerlijke partij.

De vordering is ongegrond in de mate dat deze gesteld wordt ten aanzien van F. K., vermits het oorzakelijk verband met de onder I bewezen verklaarde feiten niet met zekerheid vaststaat. Uit het dossier bleek dat de burgerlijke partij in realiteit verder werkte voor I.. De burgerlijke partij zou ook zonder de valsheden in verband met F. F. verder in het zwart te werk gesteld zijn door S. K. en I..

De beklaagden S. K. en I. zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de door de burgerlijke partij geleden schade. De beklaagden zijn dan ook gehouden tot volledige schadevergoeding.

De rechtsvordering tot schadevergoeding wegens morele schade heeft tot doel de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen en in die mate de schade te herstellen. De morele schade is echter niet voor precieze begroting vatbaar. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat het slachtoffer werd toegebracht.

De rechter dient daarbij rekening te houden enerzijds met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend ter vergoeding van dat leed en anderzijds met bijzondere omstandigheden die bij de begroting van deze schade in aanmerking moeten worden genomen.

De rechtbank is van oordeel dat in deze zaak een morele schadevergoeding van 750 euro passend en billijk is.

De gedeerde lonen werden correct en billijk begroot. Deze zijn gebaseerd op de berekeningen door de sociale inspectie op basis van een 40-uren werkweek en de minimumlonen (onderzoeksverslag sociale inspectie van 5 maart 2012 en bijlagen).

Deze vordering is gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Overige burgerlijke belangen

Gelet op het mogelijke bestaan van andere schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de overige burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935; art. 1 en 2 Wet van 4 oktober 1867; art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 162bis, 182, 184, 185 § 1, 189, 190, 191, 194, 195, 227 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 5, 6, 7, 7bis, 25, 31, 33, 34, 38, 39, 40, 41, 41 bis, 42, 43bis, 44, 45, 50, 65 lid 1, 66, 80, 100, 433 quinquies, 433 septies en 433'novies Strafwetboek, alsmede de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen zoals hiervoor omschreven;
art. 101-110 Sociaal Strafwetboek en de artikelen en wetsbepalingen vermeld onder de tenlasteleggingen van de dagvaarding; art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 (§1,2° en §2), 8, 14 van de Wet van 29 juni 1964;
art.1382 e.v. Burgerlijk Wetboek;
art. 1022 Gerechtelijk Wetboek;
art. 1, 2, 8 Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 (B.S. 9 november 2007) alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis.

de rechtbank, recht doende op tegenspraak,
STRAFRECHTELIJK

Ten aanzien van S. K.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.3, A.4, G.1 en G.2 (telkens enkel voor wat betreft de periode van 1 september 2011 tot 30 september 2011).

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1-2, A.3 en A.4 (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), A.5-11, B.1 tot en met B.11, C, D.1 tot en met D.3, E, F.1 tot en met F.10, G.1 en G.2 (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), G.3-8, H, 1.1 en I.2, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 10.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 60.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Ontzet de beklaagde tevens uit de rechten genoemd in artikel 31 Strafwetboek gedurende een termijn van 5 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Ten aanzien van O. A.

Ontslaat deze beklaagde van iedere verdere rechtsvervolging voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1 tot en met A.11, B.1 tot en met B.11, C, D.1 tot en met D.3, E, F.1 tot en met F.10, G.1 tot en met G.8 en H, zonder kosten.

Ten aanzien van F. K.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen I.1 en I.2 bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 2.000 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 11.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de opgelegde hoofdgevangenisstraf voor de duur van 3 jaar en voor 1.000 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 5.500 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Ten aanzien van I. BVBA

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.3, A.4, G.1 en G.2 (telkens enkel voor wat betreft de periode van 1 september 2011 tot 30

september 2011).

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1-2, A.3 en A.4 (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), A.5-11, B.1 tot en met B.11, C, D.1 tot en met D.3, E, F.1 tot en met F.10, G.1 en G.2 (enkel voor wat betreft de periode van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 en van 1 oktober 2011 tot 26 januari 2012), G.3-8 en H bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van 10.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 60.000 euro.

Verklaart verbeurd ten laste van de beklaagde, als equivalent van vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de onder B en F bewezen verklaarde misdrijven zijn verkregen, een geldsom van 164.011,55 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

KOSTEN

Veroordeelt S. K., F. K. en I. BVBA elk tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt S. K. tot de eigen gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 33,92 euro.

Veroordeelt F. K. tot de eigen gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 33,92 euro.

Veroordeelt I. BVBA tot de eigen gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 36,70 euro.

Veroordeelt S. K., F. K. en I. BVBA hoofdelijk tot de overige gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 148,70 euro. Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hun hoofde bewezen verklaarde misdrijven

Legt de kosten van dagvaarding van O. A. ten laste van de Belgische Staat, begroot op 47,26 euro.

DOORHALING VAN HET BESLAG OP ONROEREND GOED

Beveelt overeenkomstig art. 35 bis in fine WSw. de doorhaling van de bewarende onroerende beslagen gelegd op 15 januari 2013 en op 7 juni 2013 (overgeschreven op het hypotheekkantoor Gent II op dezelfde data) op het hierna vermeld onroerend goed:

Een magazijn op en met medegaande grond, gelegen te (...) gekend op het kadaster onder Melle, 2de afdeling, sectie A, nummer (...) artikel (...) met een oppervlakte volgens kadaster van 71 are

42 centiare.

BESTEMMING VAN DE OVERTUIGINGSSTUKKEN

Beveelt de overmaking aan het openbaar ministerie om te handelen als naar recht, van de overtuigingsstukken neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nr. 20121089, 20121090, 20121091 (mappen en documenten I., behoudens de leveringsbonnen die werden teruggegeven), 20121947, 20121948 en 20121951.

BURGERRECHTELIJK

Ten aanzien van M. D.

Verklaart zich onbevoegd in de mate dat de vordering gericht is tegen O. A., gelet op de vrijspraak.

Verklaart de vordering ongegrond in de mate dat zij gericht is tegen F. K..

Verklaart de eis van de burgerlijke partij ten aanzien van S. K. en I. BVBA toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt S. K. en I. BVBA hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van 88.241,79 euro, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 14 juli 2009 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 3.300 euro rechtsplegingsvergoeding.

Ten aanzien van G. I.

Verklaart zich onbevoegd in de mate dat de vordering gericht is tegen O. A., gelet op de vrijspraak.

Verklaart de vordering ongegrond in de mate dat zij gericht is tegen F. K..

Verklaart de eis van de burgerlijke partij ten aanzien van S. K. en I. BVBA toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt S. K. en I. BVBA hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van 68.779,36 euro, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 6 februari 2010 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 3.300 euro rechtsplegingsvergoeding.

Ten aanzien van A. D.

Verklaart zich onbevoegd in de mate dat de vordering gericht is tegen O. A., gelet op de vrijspraak.

Verklaart de vordering ongegrond in de mate dat zij gericht is tegen F. K..

Verklaart de eis van de burgerlijke partij ten aanzien van S. K. en I. BVBA toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt S. K. en I. BVBA hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van 21.963,51 euro, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 15 juli 2010 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 2.200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Ten aanzien van A. D.

Verklaart zich onbevoegd in de mate dat de vordering gericht is tegen O. A., gelet op de vrijspraak.

Verklaart de vordering ongegrond in de mate dat zij gericht is tegen F. K..

Verklaart de eis van de burgerlijke partij ten aanzien van S. K. en I. BVBA toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt S. K. en I. BVBA hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van 21.963,51 euro, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 15 juli 2010 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 2.200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Overige burgerlijke belangen

Houdt de overige burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van 20 april 2015, waarbij de voorschriften vervat in artikel 195 Wetboek van Strafvordering zijn nageleefd.

Aanwezig:

J. D., voorzitter;

F. B., rechter;

M. V., rechter in de arbeidsrechtbank;

K. N., substituut-arbeidsauditeur;

S. V., griffier.

(...)